

THE MIRACLES OF THE SAVIOR JESUS CHRIST, AS VISIBLE SIGNS OF HIS REDEMPTIVE WORK

Claudia AVRAM

PhD Student, „Ovidius” University of Constanța

Abstract: The miracles of the Savior Jesus Christ, as visible signs of his redemptive work. Making a thorough analysis of the contemporary society and its realities, in connection with the process of globalization and continuous secularization, that the man of the third millennium, always in a hurry and always unhappy, is in fact in a spiritual vacuum and in an acute spiritual crisis caused by the lack of faith.

Therefore, according to the approach proposed in the paper, it is necessary today, more than ever, to deepen the word of God, bearing in mind that miracles are still possible in the era in which we live, and the scriptural examples are most conclusive in this respect for how we should overcome the current situations.

The purpose of this work capitalizes on the importance of the miracles performed by our Lord Jesus Christ, through the visible signs of his redemptive work. In the elaboration of this paper, I will refer to previous research, to the theoretical and methodological context in which the researched topic falls. For a systematic analysis, I selected and adopted several methods such as text analysis or document analysis, expository and analytical, which allows me to identify the factors underlying the chosen topic.

The conclusion drawn from the research carried out shows that evangelical miracles give us the ideal recipe that can heal the modern world, especially the depressed and sick human being both physically and spiritually, through a deep repentance and sacrifice for the one close to him/her.

Keywords: miracle, redemption, repentance, freedom, faith.

În lumea actuală ne aflăm într-o situație în care pe de o parte nimic nu ne mai surprinde, dar totodată parcurgem un timp în care permanent ne mai uimește câte ceva. Din acest motiv se pierde așezarea minimală pe care o avea omul credincios. În condițiile actuale este greu să dobândești liniștea și pacea, să ai o stabilitate duhovnicească. Un rol important îl joacă noua epidemie Covid care a copleșit întreaga umanitate. Rugăciunea este fărâmițată de gânduri de teamă, de frică, de preocupări, de multe griji, iar un al factor esențial îl joacă și lipsa timpului, omul devenind rob propriei naturi din cauza preocupărilor pentru ziua de mâine. Parcă, acum, simțim și mai acut povara intereselor mundane și ne dăm seama că avem nevoie să ascultăm și mai mult pe Mântuitorul care ne îndeamnă să lăsăm grijile acestui veac și să căutăm Împărăția Cerurilor.

Tema de față își propune să abordeze un fenomen care evidențiază din plin criza prin care trece societatea de azi. Mai mult ca oricând ne aflăm într-o lume liberă, dar această lume, deși liberă în aparență se află într-o „robie acută” a patimilor și a păcatelor, iar cauzele sunt multiple. Păcatul îmbracă multe forme nemaiîntâlnite, iar cauza principală este libertatea. O libertate prost înțeleasă.

Sfântul Apostol Petru în Epistola Sobornicească ne sfătuiește: „trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca robi ai lui Dumnezeu” (I Pt. 2, 16). Ce sesizăm la Sfântul Apostol Petru, acesta face o diferență și

anume: putem să fim robi ai lui Dumnezeu sau robi ai răutății, iar în Epistola către Galateni, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Gal. 5, 1).

Din mărturisirile celor doi apostoli tragem următoarea concluzie: *omul este cu adevărat liber doar atunci când nu este rob patimilor. De aceea subiectul propus descoperă omului, care dorește să fie cu adevărat independent, cum să dobândească această autonomie, cum poate din „rob” să devină cu adevărat un om liber, având ca temă de meditație minunile săvârșite de Fiul lui Dumnezeu.*

Permanent omenirea a simțit de-a lungul existenței sale necesitatea prezentei în mijlocul ei a unor manifestări minunate, ca semn al unei prezențe transcendente, mai presus de sine. Însă, singurul om cu adevărat care a avut această putere extraordinară a fost și este Fiul lui Dumnezeu întrupat, Mântuitorul Hristos.

Ne mărturisesc Apostolii că pe unde trecea Iisus Hristos oamenii se vindecau de orice suferință. Erau boli incurabile care nu aveau nicio șansă să fie tămăduite și singurul care le-a putut vindeca a fost Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

În momentul în care conștientizăm criza în care ne aflăm observăm din ce în ce mai acut nevoia de despățimire ca fiind singura șansă de supraviețuire. Este important ca generația noastră să-L cunoască pe Hristos, căci în Hristos, Dumnezeu a descoperit calea și scopul veșnic al fiecărui om. A redeschis tuturor un viitor și o viață dincolo de moarte, iar fără Hristos omenirea ar suferit în continuare. Hristos este mereu actual și mereu contemporan. Trăiește în timp cu noi, dar și deasupra timpului. În Hristos găsim răspunsuri pentru omul oricărei epoci, la toate întrebările și frământările acestuia.

El este singurul Răscumpărător, pentru că prin sângele Său și jertfa Sa avem răscumpărarea păcatelor noastre.

Fiul vine pe pământ pentru a se așeza la „masa păcătoșilor”. Coborârea Fiului lui Dumnezeu, prin asumarea trupului omenesc și unirea firii omenești cu Ipostasul Său unic, ne descoperă că dragostea este jertfelnică pînă la moarte. Dumnezeu moare pentru ca omul să trăiască în El¹. Venirea în trup a Mântuitorului a fost singura cale care putea rezolva toate actele legate de Răscumpărare. Astfel, Răscumpărarea a devenit posibilă prin Întrupare, iar Întruparea a putut fi baza Răscumpărării realizată de însuși Fiul lui Dumnezeu.

Cauza principală a întrupării sau a înomenirii Fiului lui Dumnezeu o reprezintă dragostea Creatorului față de creaturile Sale². Întruparea din iubire a Logosului a avut loc pentru răscumpărarea oamenilor, care, prin păcatul neascultării, se făcuseră vinovați și căzuseră sub osânda morții rupându-se din comuniunea cu Dumnezeu³.

Fiul lui Dumnezeu pentru a scoate pe om din robia păcatului separator și a morții se întrupează, adică asumă în mod personal firea noastră omenească, în vederea restaurării și mântuirii ei. Semnalăm aici faptul că „pentru întreaga tradiție patristică, asumarea însăși a firii umane în persoana Fiului lui Dumnezeu are o valoare

¹ Paul EVDOKIMOV, *Iubirea nebună a lui Dumnezeu*, București, Edit. Anastasia, 1993, p. 33.

² Constantin MIHOC, „Sfântul Atanasie cel Mare despre Întruparea Logosului și mântuire”, în *Studii Teologice*, 5-6/1980, p. 30.

³ *Ibidem*, p. 32.

soteriologică, deoarece El a îndumnezeit ceea ce a primit”⁴. În ciuda căderii omului, prin neascultare, din comuniunea de viață și iubire cu El, Dumnezeu nu-și schimbă planul de îndumnezeire a făpuri sale, ci doar acesta va fi precedat, prin întrupare și jertfa Fiului Său, de răscumpărare sau mântuire. „Asumarea personală a firii umane integrale, de către Fiul, Cuvântul transcendent și veșnic, din Fecioara Maria, este un act care recrează și restaurează lumea; de aceea, Întruparea este temelia îndumnezeirii”⁵.

Formula: „Dumnezeu S-a făcut om pentru ca omul să poată deveni Dumnezeu” exprimă convingerea ortodoxă fundamentală că vocația noastră esențială, ultimul nostru *raison d'être* este de a deveni în *har* ceea ce Dumnezeu este în existența Sa divină⁶. Astfel, scopul omului este îndumnezeirea, iar acest lucru este posibil prin jertfa adusă de Fiul.

Despre calitatea Sa de jertfă vorbește Mântuitorul însuși: „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața, răscumpărare pentru mulți” (Mc. 10, 45). Jerfindu-Se, Se sfințește pe El însuși, „ca și ei să fie sfinți întru adevăr” (In. 17, 19). El este „Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii” (In. 1, 29). „Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului, Cu cât mai mult sângele lui Hristos, Care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?” (Evr. 9, 13-14)⁷.

După Vladimir Lossky, Răscumpărarea semnifică deci, lupta vieții împotriva morții și biruința vieții⁸.

Fiul lui Dumnezeu își începe activitatea Sa mântuitoare prin cuvintele: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Mt. 4, 17). Constatăm, cum prin aceste cuvinte Mântuitorul Hristos actualizează ceea ce au pierdut primii oameni când au căzut din rai, adică pocăința. Adam și Eva puteau să-și ceară iertare când au greșit prin neascultare, în schimb, ei au dat vina unul pe altul, Adam pe Eva, Eva pe șarpe. De aceea și primele cuvinte ale Mântuitorului au fost: *Pocăiți-vă*, arătându-ne de unde trebuie început procesul de răscumpărare.

Cuvântul „pocăință” este foarte des folosit de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu în predicile Sale. Îl întâlnim deseori în Noul Testament și de fiecare dată îndemnul Mântuitorului și al ucenicilor Săi este același.

Care ar fi însă, legătura sau raportul între minune-răscumpărare-pocăință? Deseori vedem cum poporul dorește minuni, dar de fiecare dată Mântuitorul cere îndreptarea vieții prin pocăință. În același timp prin Jertfa Sa ne răscumpără din păcat și din moarte. În minunea vindecării orbului de la scaldătoarea Vitezda vedem foarte clar această relație minune-răscumpărare-pocăință. După ce Mântuitorul a săvârșit minunea, l-a videcat pe cel bolnav de treizeci și opt de ani, Acesta îi spune: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (In 5, 14).

⁴ Ion BRIA, *Credința pe care o mărturisim*, București, Edit. IBMBOR, 1987, p. 81. Vezi și N. CHIȚESCU, „Întrupare și răscumpărare în învățătura Bisericii Ortodoxe și a celei romano-catolice”, în *Ortodoxia*, 4/1956, p. 538.

⁵ Idem, *Dicționar de Teologie Ortodoxă A-Z*, București, Edit. IBMBOR, 1994, p. 221. Vezi și Ștefan BUCHIU, *Întrupare și unitate*, București, Edit. Libra, 1997, p. 127-128.

⁶ John BRECK, *Darul sacru al vieții*, Cluj-Napoca, Edit. Patmos, 2001, p. 31.

⁷ Sterea TACHE, *Mântuitorul Hristos și Biserica*, București, Edit. Sigma, 2006, p. 93.

⁸ Vladimir LOSSKY, *Teologia dogmatică*, București, Edit. Anastasia, 2014, p. 179.

În Hristos, Dumnezeu are față umană, oamenii Îi pot întâlni privirea, lumina și bunătatea ființială. Ei au posibilitatea de a-L asculta și de a-I vorbi, de a intra în dialog direct cu El. Ei pot acum să I se așeze la picioare, să-i asculte cuvintele, să găsească în ele înțelesul faptelor Lui minunate, să reflecteze și să-L urmeze, dar pot să-L și refuze, și să rămână închiși în individualitatea lor egoistă⁹ să devină robi ai răutății sau au posibilitatea să întoarcă spatele răului și să devină robi ai lui Dumnezeu.

Prin venirea Sa în trup, Cuvântul S-a pus într-o relație și mai intimă cu lumea întregă în general și a făcut și mai transparentă lucrarea Sa mântuitoare prin minuni. El se descoperă deplin. Ne arată în acest mod dumnezeirea Sa. Puterea cuvântului lui Iisus Îi uluiește și pe Apostoli „Cine este oare Acesta, că și vântul și marea I se supun?” (Mc. 4, 41)¹⁰.

Una dintre cele mai importante activități ale Mântuitorului a fost aceea de vindecător al trupurilor și al sufletelor. Fără îndoială, această slujire mesianică i-a adus cea mai mare popularitate (Mt. 4, 23-25). Minunile¹¹ săvârșite de Mântuitorul, dovedesc prețuirea Sa pentru sănătatea trupului și sentimentul de milă față de mulțimea neajutorată¹².

Iisus a săvârșit puține minuni și nu a transformat misiunea Sa într-o demonstrație de putere, ci a dezvăluit-o ca manifestare a iubirii Sale față de Creație și de om, ca un remediu împotriva suferinței, răului și a morții. Desigur, minunea este un semn eficace și o garanție a dumnezeirii Sale (Mt. 11, 2-6); ea este „pentru slava lui Dumnezeu, ca, prin ea Fiul lui Dumnezeu să Se slăvească” (In. 11, 4). Puterea lui Iisus de a face minuni nu este o forță străină pe care o captează și o mânuiește prin procedee magice. Ea este forța cuvântului Său dumnezeiesc (Mc. 5, 8), energia propriei Sale persoane și a dumnezeirii Sale și deci este nedespărțită de sfinția Sa (Mt. 12, 28)¹³.

Cea dintâi minune pe care a făcut-o Domnul la început lucrării Sale mântuitoare este prefacerea apei în vin din Cana Galileii (In. 2, 1-11).

Dumnezeu S-a pogorât pe pământ, ca să prefacă apa iudaismului în vinul cel duce al Evangheliei, care „veselește inima omului”¹⁴.

Din Cana Galileii, din acel colțisor neînsemnat, și-a început Domnul minunile Sale cele mari. Iar mediul în care se face minunea este familia¹⁵. Mântuitorul a venit în lume și a înălțat nunta la importanța ei și a făcut-o taină a Bisericii Sale. Această taină închipuie unirea mistică a lui Hristos cu Biserica Sa¹⁶.

⁹ Nicolae DASCĂLU, *Comunicare pentru comuniune*, Iași, Edit. Trinitas, 2000, p. 16.

¹⁰ Silviu-Ioan NEGRUȚIU, *Minunile săvârșite de Iisus Hristos*, Târgu-Mureș, Edit. University Press, 2012, p. 53.

¹¹ Minunea, în înțelesul său strict teologic, este un fenomen, sau un eveniment extraordinar, produs de Dumnezeu în natura sensibilă (perceptibilă), în scopul legitimării organului revelației (Petru REZUȘ, *Curs de teologie fundamentală*, Caransebeș, Tiparul Tipografiei Diecezane, 1942, p. 365). Vezi și Arhim. Timotei KILIFIS, *Hristos, Mântuitorul nostru*, Galați, Edit. Egumenița, 2007, p. 97 „Minune se numește evenimentul, lucrarea, puterea care depășește logica și este dincolo de puterile și lucrurile văzute, naturale”.

¹² Ion BRIA, *Iisus Hristos*, București, Edit. Enciclopedică, 1992, p. 52.

¹³ *Ibidem*, p. 53.

¹⁴ Serafim PAPACOSTA, *Minunile Domnului*, Carte de predici, Alba-Iulia, Edit. Reîntregirea, 2001, p.5.

¹⁵ *Ibidem*, p. 6-7.

¹⁶ *Ibidem*, p. 7.

Ce avem noi de învățat din minunea de la Cana în vremurile pe care le trăim? Să prețuim familia, să fim uniți, să nu ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu, să fim credincioși și ascultători.

O altă minune este „săturării celor cinci mii de bărbați” descrisă de cei patru Evangheliști Matei 14, 13-21, Marcu 6, 32-44, Luca 9, 10-17 și Ioan 6, 1-13. Această minune ne arată milostivirea lui Dumnezeu și ne învață cea mai potrivită metodă pentru vindecarea sufletească de boala păcatului. Începe prin a face bine altuia în nevoia lui, acolo unde el simte mare nevoie, imediată, pentru ca mâine să-l faci să simtă o necesitate mai adâncă, necesitate de a-și vindeca sufletul¹⁷.

Prin minunea liniștirii furtunii pe mare (Mt. 8, 23-27) Domnul ne grăiește tuturor celor care întâmpinăm furtunile necazurilor acestei vieți, că El este Dumnezeu Mântuitor și către Dânsul trebuie să alergăm cu încredere și să ne punem în El nădejdea noastră.

Minunea vindecării paralticului din Capernaum este povestită de primii trei Evangheliști: Matei 9, 1-8, Marcu 2, 1-12 și Luca 5, 18-26. Vedem aici o priveliște foarte obișnuită și instructivă, pe pat nenorocirea omenească, sub pat milostivirea omenească. În trei propoziții capitale se rezumă această minune, cea dintâi lucrare îl eliberează de vinovăția păcatului. „Ție îți zic”(Mc. 2, 11), a doua îl eliberează din lanțul patimilor. „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta” (Mc. 2, 11), cea de a treia îl întoarce la casa sa, Biserica lui Hristos. Aceste trei propoziții, care sunt în corelație cu puterea făcătoare de minuni a Celui ce le-a rostit, au transformat trupul nemișcat și paralizat într-un trup sănătos și puternic. Vindecarea minunată a unui trup suferind este cu adevărat o minune a puterii dumnezeiești¹⁸.

În minunea vindecării fiului dregătorului împărătesc (In. 4, 46-54) Domnul, aplecându-se la neputința credinței aceluia biet om și la răbdătoarea lui rugăciune, lucrează minunea de la distanță: „Iisus i-a zis: Mergi, fiul tău trăiește” (In. 4, 50). Prin această minune, Domnul ne învață următoarele mari adevăruri: mai întâi, acea particularitate, foarte importantă, a puterii Lui, prin care El poate, nu numai să vindece boli mortale, ci și să le vindece de la distanță, fără să viziteze pe bolnav, fără să zică vreun cuvânt către bolnav, fără să-i facă ceva vizibil. În al doilea rând, Hristos ne dă o importantă dovadă a milostivirii Sale. Domnul îi spune, du-te pleacă. Acum el crede în atotștiința Domnului și în atotputernicia Lui că, de la distanță și printr-un cuvânt, va aduce rezultatul dorit: vindecarea. I-a fost de- ajuns un cuvânt al Domnului. Tocmai în aceasta constă esența credinței: să primești, ca pe un lucru de nediscutat și văzut cu proprii tăi ochi, un lucru pe care nu l-ai văzut, dar îți este de-ajuns că te încredințezi despre el Domnul, Cel de care nu te poți ascunde, Cel prea adevărat, vrednic de toată încrederea¹⁹.

O altă minune o întâlnim în vindecarea slugii sutașului la Matei 8, 5-13, unde se evidențiază o credință vie, înfățișată cu altă virtute neprețuită, smerenia, minune relatată de evangheliștii: Matei 8, 5-13 și Luca 7, 1-10. E lucru impresionant că sutașul

¹⁷ *Ibidem*, p. 27.

¹⁸ Serafim PAPACOSTA, *op.cit.*, p. 137.

¹⁹ *Ibidem*, p. 97-98.

știa și credea că și robii sunt oameni²⁰. Sutașul zice către Domnul: „Zi numai cu cuvântul și se va vindeca sluga mea” (Mt. 8, 8). Prin aceste cuvinte ale sale, sutașul a dat glas convingerii că Domnul are putere să poruncească întregii zidiri, care trebuie să se supună voinței Sale. Atotputernicul cuvânt al Domnului, care a zidit lumea și a așezat legile naturii, același cuvânt lucrează ceea ce voiește El, în orice împrejurare²¹.

Vindecarea slăbănogului de la Vitezda (In 5, 1-15). Prin minunea slăbănogului se vedește și mai mult harul binefăcător pentru trup și suflet al Domnului. „Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă” (5, 8) și îndată omul s-a făcut sănătos. „Scoală-te și umblă” este mijlocul prin care Domnul împărtășea puterea Sa dumnezeiască. Era o poruncă dată bolii, ca să piară, o poruncă dată mădulelor trupului slăbănog, ca să se întărească și să-și reia funcțiunea lor. Trebuia să vadă toți că paralyticul nu-și recăpătase forțele treptat, pe cale naturală, ci instantaneu și peste fire. Iată minunea desăvârșită²².

Sfântul Evanghelist Luca consemnează în Evanghelia sa o altă minune de vindecare a leprei (Lc. 17, 11-19), prin care se relevă importanța recunoștinței. „Intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit” (12-14). Au plecat leproși și au ajuns sănătoși! Iată minunea. Ei nu putea face decât atât: să creadă în cuvântul Domnului și să se ducă la preoți. Au făcut așa, și au primit darul cel mare prin minune²³.

Tămăduirea orbului Bartimeu din Ierihon (Mt. 20, 29-34; Mc. 10, 46-52; Lc. 18, 35-43). Acest nefericit orb își pierduse lumina ochilor, dar ce cere orbul, care strigă cu glas tare?: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” (Mc. 10, 47). El cere milă. Această rugăcine a lui este plină de învățături mai întâi ca plidă de rugăcine fierbinte și în al doilea rând, rugăciunea lui Bartimeu este un model de rugăcine răbdătoare și curajoasă²⁴. Bartimeu crede că Domnul poate să-l vindece de aceea „Iisus i-a zis: Mergi, credința ta te-a mântuit” (Mc. 10, 52).

Printre minunile săvârșite de Fiul lui Dumnezeu se află și vindecările oamenilor munciți de duhurile cele rele. Aceste minuni le găsim la cei trei Evangheliști: Matei, Marcu și Luca unde sunt relatate o serie de vindecări de îndrăciți: vindecarea îndrăcitului din Capernaun (Mc. 1, 21-28; Lc. 4, 31-37), vindecarea îndrăcitului mut și orb (Mt. 12, 22-28; Mc. 3, 20-30; Lc. 11, 14-20), vindecarea demonizatului mut (Mt. 9, 32-34), vindecarea îndrăcitului din Gadara (Mt. 8, 28-34; Mc. 5, 1-20; Lc. 8, 26-39), vindecarea tânărului lunatec (Mt. 17, 14-21; Mc. 9, 14-29; Lc. 9, 37-43) vindecarea fiicei cananeencei (Mt. 15, 21-28; Mc. 7, 24-30). Hristos a certat duhurile cele necurate, dar și-a manifestat la unele minuni și puterea dumnezeiască ieșită din trupul Său²⁵. Vindecarea demonizaților este o recuperare dintr-o moarte spirituală²⁶.

²⁰ *Ibidem*, p. 105.

²¹ *Ibidem*, p. 107.

²² *Ibidem*, p. 151-152.

²³ *Ibidem*, p. 179.

²⁴ *Ibidem*, p. 190.

²⁵ *Ibidem*, p. 235.

²⁶ Silviu-Ioan NEGRUȚIU, *op.cit.*, p. 79.

Vindecarea soarei lui Petru. „Și venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra acestuia zăcând, prinsă de friguri. Și S-a atins de mâna ei, și au lăsat-o frigurile și s-a sculat și Îi slujea Lui” (Mt. 8, 14-15). Punerea mâinilor, după Sfânta Scriptură, este semnul Împărtășirii unei chemări, a unei binecuvântări, a unei harisme sau a puterii facerii de minuni. Punerea mâinilor este în special semnul vindecării. În punerea mâinii Domnului pe bolnav vedem o manifestare adânc omenească, vedem un simbol al comunicării binefecătoare și iubitoare a Domnului cu omul. Își manifestă dragostea Lui față de noi, punând mâna Sa binecuvântată pe creștetul oamenilor și atingând cu mâna Lui de om pe oameni. Cuvântul vestirii evangheliei ne înștiințează că suferim de o boală sufletească. Iar Duhul Sfânt atinge și înobilează sufletul prin mijloacele sensibile ale Sfintelor Taine. Și astfel se împlinește tămăduirea²⁷.

Vindecarea femeii căreia îi curgea sânge (Mt. 9, 20-22; Mc. 5, 25-34; Lc. 8, 43-48). Credința a lumint-o și pe această femeie căreia îi curgea sângele. Ea s-a gândit că puterea vindecătoare a Domnului putea să-i dea și ei vindecare, doar dacă ar fi atins cu degetul ei haina Domnului. Credința femeii a provocat ieșirea din El a unei puteri de vindecare²⁸.

Milostivirea Domnului se pleacă spre toate felurile de boli. În tot timpul activității Lui de predicare, a vindecat prin minuni toate felurile de boli. Scopul minunilor Sale era ca cei chemați la mântuire să înțeleagă puterea Lui dumnezeiască, iar nu ca El să primească cinste și slavă de la oameni²⁹.

Domnul a vindecat prin minune atât pe leproși, cât și pe orbi, readucându-le lumina ca să-i atragă, pe ei și pe noi, spre El, care este lumina cea adevărată.

Vindecarea orbului din Betsaida este menționată doar în Evanghelia după Marcu (8, 22-26). Evanghelistul ni-l descoperă pe Iisus vindecând un orb în trepte, descoperă în etape taina lui Iisus ca persoană dumnezeiască. În această minune Iisus nu împlinește vindecarea pe loc, momentul este o provocare a credinței pe măsura nevoii de vindecare³⁰.

Vorbim acum despre o altă boală incurabilă surzenia unită cu muțenia a aceluși biet om, despre care vorbește Sfântul Evanghelist Marcu (7, 31-37). A fost de-ajuns o simplă rugăciune pentru ca Domnul să facă minunea vindecării. Modul în care Domnul a săvârșit minunea este cu totul neobișnuit. Adică, după ce și-a pus degetele în urechile surdo-mutului, a scuipat și cu degetul în scuipat a atins limba aceluia³¹. Domnul ar fi putut să-l vindece pe surdo- mut numai cu cuvântul, dar a întrebuițat la anumiți bolnavi gesturi vizibile atât pentru ca să atragă luarea aminte spre ceea ce avea să facă și să deștepte astfel credința lor cât și pentru că fiecare mădular al trupului Domnului, până și saliva, aveau puteri tămăduitoare³². Organele auzului și ale vorbirii i s-au reînnoit și s-au sfințit prin cuvintele și sunetul vocii lui Hristos³³.

²⁷ Serafim PAPACOSTA, *op.cit.*, p. 118.

²⁸ *Ibidem*, p. 169.

²⁹ *Ibidem*, p. 175-176.

³⁰ Silviu-Ioan NEGRUȚIU, *op. cit.*, p. 249.

³¹ Serafim PAPACOSTA, *op. cit.*, p. 231.

³² *Ibidem*.

³³ *Ibidem*, p. 232-233.

Toate minunile Domnului sunt lucrări mai presus de fire și manifestări ale puterii Sale dumnezeiești. Însă puterea Sa făcătoare de minuni se dovedește a fi neasemănată, mai aleas în învierea morților³⁴.

Ca epilog și încheiere șirul minunilor Domnului nostru Iisus Hristos este nesfârșit, Sfântul Evanghelist Ioan spune aceste cuvinte: „Și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui” (20, 30-31).

Scopul final al minunilor privit din punct de vedere răscumpărător este eliberarea omului din robia păcatului și a morții, victoria adevărului și realizarea frumosului în lume, iar scopul fundamental și ultim este mântuirea.

Din cele expuse găsim soluții sau modalități prin care putem depăși dificultățile actuale. Din minunile săvârșite de Fiulul lui Dumnezeu pentru vindecarea noastră atât trupească cât și sufletească învățăm să prețuim mai mult familia, să fim uniți, să nu ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu, să fim credincioși și ascultători, să fim recunoscători, să alergăm cu încredere și să ne punem nădejdea în Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, să credem cu tărie în El.

Din minunile relatate aflăm drumul spre vindecare care cuprinde trei etape și anume: să devenim din nou fii ai lui Dumnezeu, să renunțăm la păcate și să ne întoarcem în Biserică.

În concluzia acestor rânduri reafirmăm faptul că minunile sunt posibile și în veacul în care trăim, iar exemplele scripturistice sunt cel mai concludente în acest sens pentru modul cum ar trebui să depășim situațiile dificile în care ne aflăm, dar mai ales criza spirituală pe care o resimțim atât de acut în vremurile actuale. Să avem aceste exemple vii în mintea și sufletul nostru și să ne punem nădejdea în Dumnezeu.

Referințe bibliografice:

***, *Noul Testament cu Psalmii*, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grija a Preafericitului Părinte Teoctist Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu aprobarea Sfântului Sinod, București, Edit. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2002.

Biblia sau Sfânta Scriptură (Versiune dioristică după Septuaginta, redactată și andosată de Mitropolitul BATROLOMEU Valeriu Anania), București, Edit. IBMBOR, 2018.

Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grija a Preafericitului Părinte Teoctist Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu aprobarea Sfântului Sinod, București, Edit. IBMBOR, 2005.

BRECK, John, *Darul sacru al vieții*, Cluj-Napoca, Edit. Patmos, 2001.

BRIA, Ion, *Iisus Hristos*, București, Edit. Enciclopedică, 1992.

BRIA, Ion, *Credința pe care o mărturisim*, București, Edit. IBMBOR, 1987.

BRIA, Ion, *Dicționar de Teologie Ortodoxă A-Z*, București, Edit. IBMBOR, 1994.

BUCHIU, Ștefan, *Întrupare și unitate*, București, Edit. Libra, 1997.

CHIȚESCU, Nicolae, „Întrupare și răscumpărare în învățătura Bisericii Ortodoxe și a celei romano-catolice”, în *Ortodoxia*, 4/1956, p. 538-577.

³⁴ *Ibidem*, p. 295.

- DASCĂLU, Nicolae, *Comunicare pentru comuniune*, Iași, Edit. Trinitas, 2000.
- EVDOKIMOV, Michel, *Să ne rugăm 15 zile cu Mitropolitul Antonie al Surojului*, București, Edit. Sophia, 2012, p. 127.
- EVDOKIMOV, Paul, *Iubirea nebună a lui Dumnezeu*, București, Edit. Anastasia, 1993.
- KILIFIS, Timotei, *Hristos, Mântuitorul nostru*, Galați, Edit. Egumenița, 2007.
- LOSSKY, Vladimir, *Teologia dogmatică*, București, Edit. Anastasia, 2014.
- MIHOC, Constantin, „Sfântul Atanasie cel Mare despre Întruparea Logosului și mântuire”, în *Studii Teologice*, 5-6/1980, p. 28-39.
- NEGRUȚIU, Silviu-Ioan, *Minunile săvârșite de Iisus Hristos*, Târgu-Mureș, Edit. University Press, 2012.
- PAPACOSTA, Serafim, *Minunile Domnului*, Carte de predici, Alba-Iulia, Edit. Reîntregirea, 2001.
- REZUȘ, Petru, *Curs de teologie fundamentală*, Caransebeș, Tiparul Tipografiei Diecezane, 1942.
- TACHE, Sterea, *Mântuitorul Hristos și Biserica*, București, Edit. Sigma, 2006.
- TODORAN, Isidor / ZĂGREAN, Ioan, *Teologia Dogmatică*, manual pentru Seminariile Teologice, ed. a III-a, Cluj Napoca, Edit. Renașterea, 2000.